

En død mann i huset i skogen

Det er mørk nordlandsettermiddag i november, og jeg er klar for nok en legevakt i distriktsnorge. I dag er studenten med. Det er jeg glad for. Vi skynder oss hjem fra kontoret, den lille plassen er kald og snødekt, må rekke litt mat før telefonen og helseradioen begynner å bråke.

Bordet er dekket med pizza, mobiltelefon og helseradio. Vi har akkurat begynt å spise da de ringer fra AMK. «Det er en død mann i et hus oppi skogen. Du må reise ut». Æsj! Vi spiser litt til. Jeg har aldri vært hjemme hos en død mann før, bare på sykehjem og sykehus. Dette er annerledes.

Jeg ringer broren. «Han ligger i kjelleren, det står åpent. Jeg reiser ned til moren vår for å gi beskjed. Du har vel firehjulstrekk?»

Verken jeg eller studenten har noe som ligner firehjulstrekk og vi spiser enda litt pizza mens vi lurar på hva vi har i vente.

Skal vi kjøre ut med ambulansen? Nei, det er vel litt unødig ressursbruk. Drosje da kanskje. Jeg ringer drosjesentralen som heller ikke har firehjulstrekk. De vil likevel prøve. Studenten og jeg hopper inn i bilen, henter stetoskop og øyelykt på kontoret, så bærer det oppover i skogen. Det er mørkt og ubrøytet, men drosjesjåføren er ved godt mot, og vi kommer frem.

Huset ligger i mørket. Inngangsdøren er på andre siden. Vi går rundt, prøver å åpne, men det er låst. Sjåføren kommer ut av bilen for å hjelpe småjentene med å få opp døra, tar hardt i døra, banker på. «Jeg tror ikke det er noen som åpner» sier jeg litt spakt.

Historier fra
virkeligheten

PHOTO: NINA WILAND, MONTEBLI, RØD TUNEN

Jeg ringer broren igjen. Nei da, kjellerinngangen er visst på forsiden av huset og han har åpnet døra. Vi går rundt huset og finner en åpen kjellerlem. «Er det ikke noe lys her?» spør jeg broren på telefonen. Han undres over at jeg ikke har med en skikkelig lampe. Jeg banner for meg selv slik de gjør i nord.

Drosjesjåføren blir innlemmet i det hele og han kjører mer enn gjerne bilen opp foran døra, fjernlysene er nok til at jeg tør nærme meg døra. Vi går inn i stummende mørke, litt redd for å snuble i noe som ikke er et gammelt møbel. Jeg skimter kun en masse skrot.. Drosjesjåføren kommer oss igjen til unnsetning, han har heldigvis ikke sluttet å røyke, han drar opp en lighter fra lomma. Og der i lighterlyset skimter vi alle tre en veldig død mann mellom et gammelt kjøleskap og en rusten gressklipper. Jeg får verken bruk for stetoskopet eller den lille lykten.

Mobilen derimot er grei å ha, politiet kommer gjerne. Halsbetennelsene venter, men onkel politi lar oss ikke forlate «åstedet». Så da venter vi. Og venter. Og venter. Sjåføren prøver å myke opp den litt Twin Peaks-aktige stemningen. Han skal på konsert med Ketil Stokkan til helgen. Han er fan. Han lar oss høre en kassett med Ketil Stokkans gamle band, The Zoo, i tre kvarter før politiet endelig kommer, og vi kan dra videre til forkjølelser og forstuede ankler. *gs*

Nidarosprisen for 2005 er tildelt professor i allmennmedisin ved Universitetet i Bergen Steinar Hunskaar (f. 1956).

Prisen tildeles en allmennmedisiner som har engasjert seg og arbeidet for utviklingen av faget gjennom utdanning, informasjon og fagutvikling.

Steinar Hunskaar fikk prisen for sitt initiativ til å få skrevet og utgitt en lærebok i allmennmedisin. Læreboka kom ut første gang i 1997 og i ny og revidert utgave i 2003 med tit-

telen «Allmennmedisin». Boka er i flittig bruk og omtales nå blant brukerne oftest bare som «Læreboka». Den har bidratt til å definere allmennmedisinens faggrenser og er nærmest blitt en bibel for allmennleger. Boka egner seg også for andre yrkesgrupper som arbeider på primærlegekontoret.

Det er så mye som kan sies om Steinar Hunskaar, men vi skal nøye oss med å si at han spiller en viktig rolle i det allmennmedisinske miljøet! Vi takker ham for dette og gratulerer med Nidarosprisen!